

Marek Tengler podruhé - od autorky fenoménu Opravdové zločiny.

Lucie Bechynková

svědomí

detektivka

nastole

Svědomí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Bechynková
Svědomí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

***lucie
bechynková***
svědomí

© Lucie Bechynková, 2025
Illustrations © Barbora Balgová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7448-484-1
ISBN e-knihy 978-80-7448-485-8 (1. zveřejnění, 2025) (PDF)
ISBN e-knihy 978-80-7448-486-5 (1. zveřejnění, 2024) (EPUB)
ISBN e-knihy 978-80-7448-487-2 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

Staré hříchy vrhají dlouhé stíny.
Agatha Christie

kapitola 1

Pavel a Radka

Pavel seděl zamyšleně u kuchyňského stolu a hleděl z okna přes našasenou záclonu. Sledoval vzrostlé jabloně, které už byly obsypané čerstvými květy, záhony jahod a taky „domácí bylinkářství“, jak minizáhonu s mátou, bazalkou a petrželí říkala Radka.

Poškrábal se na temeni hlavy s řídnoucími vlasy (kamarádi v hospodě tento fakt nikdy nezapomněli okomentovat, holt věk si nevybírá, že jo) a zvedl k ústům hrnek se stydnoucí kávou. Přemýšlel nad tím, jestli žije svůj život tak, jak si představoval. S Radkou se seznámili před jedenácti lety, jemu bylo čtyřicet, užíval si života s kamarády, až na oslavě jednoho z nich poznal ji. Byla o dva roky starší než on a zaujala ho tehdy na první pohled. On ji úplně ne. Pavel nikdy nebyl lamač dívčích srdcí, byl drobnější postavy, což ho automaticky vyřazovalo z výběru spousty žen, protože málokterá vedle sebe chtěla menšího partnera.

Pavel byl navíc od dětství krátkozraký, takže nosil silné brýle. Ty sice v dospělosti nahradil kontaktními čočkami, ale v průběhu dospívání se jednalo o další mínusový bod související s jeho vzhledem. Jenže pár piv ho tehdy povzbudilo, a tak se rozhodl Radku oslovit, aniž by měl pocit, že u toho zákonitě musí omdlít. A Radka ho kupodivu neposlala do háje ani nikam jinam, což tak nějak očekával.

Co tehdy nevěděl, bylo, že se cítila ublížená, po nedávném rozchodu si potřebovala zvednout sebevědomí. Byla na pár schůzkách s chlapíkem, co vypadal jako Vin Diesel, vysokým, svalnatým

a plešatým. Jenže po prvním rande ho pozvala k sobě domů a všechna další setkání probíhala právě u ní. Čtyřikrát. Pak se jí přestal ozývat a po pár nepříjatých hovorech, kdy už zoufalá přemýšlela o tom, že snad vyhlásí pátrání, jestli se její vyvolený neztratil z povrchu zemského, napsal: „Promiň, Raduš, ale nepůjde to, necejtím se ještě na vztah. Sorry.“

Nejhorší rozchodová zpráva v historii, přitom Radka byla zamilovaná, a dokonce by mu dokázala odpustit i to, jak ji oslovoval, přestože od jiných slovo „Raduš“ nesnášela. Ale ani to nestačilo a bylo vymalováno.

Jen dva dny nato před ní stál na oslavě, jíž se původně chtěla vyhnout, kluk, kterého by v davu normálně ignorovala. Ale v jeho očích zahlédla něco, co právě v tu chvíli potřebovala nejvíc. Obdiv. Ten kluk na ni koukal jako na svatý obrázek, a když se s ní pokusil dát do řeči, nebránila se. Řekla si, že se aspoň zabaví, když už nic jiného. V průběhu večera si nakonec povídali docela dlouho. Vypili u toho pár piv, a než odjela taxíkem domů, uvědomila si, že tomu klukovi, o kterého původně vůbec nestála, dala telefonní číslo, a dokonce ani neucukla, když se ji při loučení pokusil pohladit po zadku.

Aniž by to Pavel dodnes tušil, dostal šanci jen proto, že byl naprostým opakem muže, kterého Radka chtěla. Ne že by to jeho nadšení z ní tehdy umenšilo, byl rád, že si konečně někoho našel, jak konstatoval jeho otec, v tak hezkou holku s mámou ani nedoufali. A tak byl Pavel rád. Byl rád dokonce i tehdy, když začal zjišťovat věci, které se mu na Radce až tak nezamlouvaly.

Třeba že byla hlučná. Ale strašně hlučná! A postupem času mu přišla čím dál hlučnější. Neuměla se chovat ve společnosti. Ani Pavel nebyl žádný mistr etikety, na kterého by byl Ladislav Špaček pyšný, ale chovat se, dle svého mínění, uměl. Zato z Radky by učitel slušného chování omdlel.

Radka měla ráda večere v drahých podnicích, kde si chtěla objednávat jídla, jejichž názvy ani neuměla vyslovit. Její „gnoči“ nebo „čízikejk“

by mohly zdatně konkurovat hláškám účastníků pořadu o vaření. Ale to by se ještě dalo snést, nikdo učený z nebe nespádl.

Radka na večere ráda chodila vždycky s nějakým dalším párem, aby se dozvěděla nejnovější události z životů společných známých, kteří samozřejmě nebyli přítomni. A na nikom nenechala nit suchou – ta měla manžela kurevníka, ta příšerný sestřih a tamten si snad pořídil to nové auto jen proto, že má nějaký problém s egem. To ona by nikdy neměla zapotřebí, to je jasné, ona je se sebou spokojená! A pak to obvykle přišlo!

Jakmile číšník donesl jídlo pro všechny na stůl a chopili se příborů nebo hůlek, Radka se po prvních dvou soustech začala rozhlížet, rozzářily se jí oči a pronesla: „Tak jaký to máte?“ A než se kdokoliv u stolu nadál, už mu sahala rukama do talíře a ujídala.

Pavel ji několikrát, když dorazili domů po takových večerech, upozorňoval, že se chová jako čuně a že se vážně nehodí někomu ukusovat slanineu z talíře a pak mu ji zase na ten talíř vracet. Obzvlášť ne po tom, co si stěžuje na vleklé trápení s vyrážkou na těle, o jejímž původu nic neví, a nemůže se jí zbavit a příšerně ji ta kůže svědí. Právě při tomhle incidentu naposledy viděli Pavlova nejbližšího kamaráda a jeho manželku. I když to nahlas nikdy nikdo neřekl, Pavlovi bylo jasné, že už měli Radky dost a jen ho nechtěli urazit. Od té doby se vídal pouze s ním a manželky na společná setkání už raději nebrali ani jeden.

Ted', v kuchyni jejich domu, který hýřil spoustou háčkovaných deček pod vázičkami, jež jim pravidelně dávala k Vánocům Radčina matka, si musel chtě nechtě přiznat, že tenhle způsob života asi není ten, který si vysnil. Znovu se napil kávy a pohled mu utkvěl na hromadě oblečení, které Radka nechávala všude po domě, protože, jak s oblibou říkala, život je krátký na přehnané uklízení.

Jednou týdně k nim chodila uklízečka, protože tu, podle Radčina názoru, přece lidi mají mít. V jejich vesnici byli asi jediní, kdo uklízečku měl, ale ani v tom se Pavel moc neodvážil odporovat, hlavně když úklid

nechtěl nikdo po něm. Dřív se pokoušel nahodile odhozené oblečení sbírat a odnášet do koše s prádlem, ale když jednou přišel do ložnice, kde si Radka zouvala zabláčené tenisky, ve kterých zrovna přišla, pochopil, že je na to krátký.

A tak k nim jednou týdně jezdila mladá studentka z vedlejší vesnice, která za pár stovek postupně dala jejich dům jakžtakž dohromady. „Ten debil vedle zase pálí nějaký plasty, to snad není možný! Kdy už mu něco řekneš?!“ Radka zabouchla vchodové dveře a řítila se přes síň do kuchyně jako hurikán. A je po klidu. „No jasně, ty si tady sedíš, pohodička a všechno abych řešila já! Nehledě na to, že ty jejich smradí tady celý den hulákají!“

„Vždyť jsou to děti, Radko,“ pokusil se klidně namítnout Pavel, s povzdechem dopil poslední lok kávy, zvedl se od stolu a odnesl hrnek do dřezu.

„My je ale taky ničím neotravujeme, tak snad můžou žít nějak klidně a neotravovat ostatní, ne?!“ Radčin vztek evidentně neutichal, Pavel ale věděl, že bude lepší ji nechat vyvztekat, zase ji to přejde. Bylo to v podstatě její nastavení, být pořád naštvaná.

Jak si z něj občas utahovali kamarádi, je to vlastně fúrie. Šťastný moc není, to si musel přiznat. Ale co už.

kapitola 2

Vesna

Chvíli se převalovala v posteli, než vzdala snahu o to, znovu usnout. V každém ženském časopise se na člověka valí články o tom, jak je spánek klíčový pro zdraví a krásnou plet'. Ona už ale po překročení třicítky věděla, že spáček se z ní asi nestane, i když by si to ze srdce přála. Její máma jí často říkala, že žije za dva životy a pořád se žene za kariérou. Ale ji práce bavila, a navíc, žít sama bez partnera bylo mnohem nákladnější, než když se máte o koho opřít. Vesna navíc měla ráda drahé a hezké věci, a tak se musela otáčet.

Podívala se na mobil, půl sedmé, to tomu spánku moc nedala, vzhledem k tomu, že v jednu hodinu ráno ještě sledovala videa na tiktok.

Protáhla se, posadila se na posteli a vypnula na telefonu nastavení „spánek“. Alespoň tak se snažila být chvíli mimo virtuální svět a k nezastižení. Stresovalo ji, když ráno hned po probuzení viděla nepřečtené zprávy anebo zmeškané hovory. A tak si nastavovala tuhle funkci každý večer, v tu chvíli se jí už nikdo nedovolal a mobil přestal ukazovat veškerá upozornění, která předtím měla potřebu hned řešit. Vzorem jí byl její kolega v práci, vysílali spolu v rádiu už tři roky a Vašek byl vždycky o krok napřed ve všech moderních věcech, co člověku mohly zlepšit život. Naposledy vysvětloval, jak je důležité nosit brýle s oranžovými skly, aby člověku nepřirozené světlo ze všech možných spotřebičů nenarušovalo přípravu na spánek. Představa, jak si Vesna přivede domů nějakého kluka a nastoupí na něj v brýlích, které nesluší snad nikomu, ji vážně rozesmála.

Zároveň ale věděla, že je pořád „někde“, kromě rádia ji živily i sociální sítě, a když počet jejích sledujících překročil hranici 200 tisíc, pochopila, že by nemusela dělat nic jiného a jen instagram nebo tiktok by ji pohodlně uživily. Ale snažila se zůstat nohama na zemi, věděla, že nic netrvá věčně, a tak se věnovala i dalším aktivitám. Její rodiče sice nechápali, jak je možné, že se „živí takovými nesmysly“, jak s oblibou říkával hlavně táta, ale když ji začali poznávat lidé na ulici, přece jen na ni byli svým způsobem pyšní. Nakonec, neměli na výběr, byla jedináček, takže konkurence v oblíbenosti potomstva nebyla největší, jak často rodičům připomínala.

Došla do krásně zařízené kuchyně, nalila vodu do rychlovarné konvice, postavila ji na podstavec a zapnula. Stejně jako většina věcí v jejím bytě byla i ona značková. Pořád si nemohla zvyknout na to, že si sama vydělala na byt, navíc v tak lukrativní lokalitě, jako byl „Jiráček“. Koncentrace hipsterských kaváren, kam s oblibou chodila na dlouhé snídaně se svými kamarádkami, na kilometr čtvereční byla větší než ve zbytku Prahy a zatím ji to bavilo. Sice splácela vysokou hypotéku, ale kdo ji dneska nemá! A navíc ji na rozdíl od většiny svých kamarádek dokázala platit sama. Na to byla za svůj dosavadní život nejvíc pyšná. Otevřela si v telefonu instagram, přečetla si zprávy, které jí lidé posílali, ale jen tak zběžně, na většinu neodpovídala, sledujících bylo moc a už by nedělala nic jiného.

Na whatsappu si ale všimla zprávy v hromadné konverzaci, kterou měla s kamarádkami. Jejich „oblíbenkyně“ se rozešla s dalším klukem, a tak bylo o téma postaráno. S pobavením odpověděla na sarkastická konstatování svých „soulmates“ a přidala GIF holčičky ukazující prostředníček z okna u auta.

Mezitím se voda dovařila, Vesna si zalila hrnek s čajem a ovesnou kaši. Instantní. Vařit neuměla a zatím se nechystala s tím něco dělat. Neměla pro koho vařit a pro sebe si byla schopná jídlo objednávat, tak proč se trápit.

Se snídání si sedla ke stolu z masivního dřeva, otevřela počítač a zkontrolovala e-mail, nic akutního se nedělo, mohla tak rozespale spustit program na úpravu videa. Chtěla dostříhat rozpracované video pro kosmetickou firmu, jednoho ze svých stálých klientů, aby ho mohla poslat agentuře na schválení a pak taky včas vypostovat. V takových chvílích si nejčastěji říkala, že už by možná byl čas na to, pořídit si asistentku. Postprodukce ji nikdy nebavila, navíc měla trochu problémy s dodržováním termínů, kdy měla videa odevzdat nebo vydat. A trochu ji to nervovalo. No trochu... občas měla pocit, že se z toho zblázní. Špatně nesla jakýkoliv stres, vždycky jí pak zatuhla krční páteř a často končila u různých fyzioterapeutů nebo lékařů čínské medicíny, co se ji snažili zbavit bolestí.

Uložila finální video a poslala ho mailem agentuře, aby ho nechali schválit. Trochu se bála, že to nebude tak jednoduché jako u jiných klientů, protože už ho předělávala dvakrát, jen čekala, co si najdou za nedokonalost tentokrát.

Podívala se na hodiny na mikrovlnné troubě v kuchyni, klasické nástěnné totiž nevlastnila, přišlo jí to zbytečné. Byl čas se pomalu chystat a vyrazit do rádia. Tři hodiny denně v éteru s Vaškem ji bavily, aspoň na chvílku vypnula od stresu, jemu mohla říct cokoliv, a i když někteří kolegové občas měli nářázky, že by byli ideální pár, vnímala Vaška jako bratra. Navíc byl o půl hlavy menší a to by nesnesla. Její nároky na muže byly dost nekompromisní, občas si říkala, že by možná mohla slevit. Ale nebude přece plýtvat nejlepšími roky svých prsou na někoho, kdo ji nebaví stoprocentně. Tomu taky odpovídal její život, dlouhodobý vztah neměla už pár let. Ale nějak bylo, nějak bude. Vstala a vyrazila do koupelny, aby se dala dohromady a nepřijela pozdě, občas byla s dochvilností dost na štíru.

kapitola 3

Katka

„Holky, musím vám něco říct!“ A aby dodala větě na důležitosti, odmlčela se, než pokračovala.

„Neříkej mi, že jsi v tom!“ vykřikla Saša a zasmála se, jako by se jí povedlo říct vtip. Ticho, které následovalo, bylo všeríkající. Katka jen přimhouřila oči a tiše přikývla.

„Kecáš, děláš si z nás srandu, že jo?“ ujist'ovala se Lenka.

„Ne, jsem v sedmém týdnu.“

„No počkej, a to bylo jako v plánu? Nebo já tomu moc nerozumím, vždyť jste se poznali kdy, předevcířem?!“ nechtěla se s odpovědí své nejlepší kamarádky smířit Saša.

„Chtěli jsme to, bavili jsme se o tom, jen jsme nečekali, že to bude taková rychlost,“ pokrčila Katka rameny a napila se prosecca ze skleničky, která před ní stála na stole.

„Aha.“ Lenka se podívala na Sašu, jako by právě od ní čekala vysvětlení celé situace. Ta se rozhodla nebrat si servítky.

„Kateřino, na tyhle rychloreakce už jsi trochu stará, ne? Navíc my teda ani netušíly, že tak moc toužíš po tom, být máma! Jsi samý šampaňský a dovolený. A lovení chlapů. Copak ses ještě nepoučila?“

Katka s něčím takovým počítala. Věděla, kam tím Saša míří. Její hledání ideálního partnera je bavilo v pravidelných intervalech. Co se týká vzhledu, nebyla možná až tak moc náročná, ale jedné podmínky se vzdát za žádnou cenu nechtěla. Už od dospívání v tom měla jasno. Chtěla, aby se o ni její partner dokázal postarat finančně. Nehodlala,

stejně jako její matka v případě jejího otce, trpět partnerovo pití a povalečství.

Moc dobře si pamatovala časy, kdy měla máma dvě práce, aby utáhla nejen potřeby její, ale i její starší sestry a otce. Ten, co si vzpomínala, trávil spíš čas po hospodách než sháněním práce. A mámě trvalo dost dlouho, než se odhodlala a vyhodila ho z domu.

To už Katčina sestra nastupovala na střední školu a Katka byla asi v sedmé třídě. Od té doby tátu neviděla a ani jí to nepřišlo líto. Jediné, co ji mrzelo, byly situace, kterým byly se sestrou ve škole často vystavovány.

Vždycky chodily nejhůř oblečené, a zatímco spolužačky se malovaly a nakupovaly poslední módní trendy, Katka dědila oblečení po sestře. Ale ani ta si moc nového oblečení neužívala, protože máma často nakupovala v second handech.

Katka tak musela od patnácti let chodit na brigády, aby si mohla pořídit svůj první mobil a konečně měla pocit, že patří mezi vrstevníky. Doteď si pamatovala, jak jí chybělo pár stovek, a tak jí kamarádka poradila, ať si zlomí ruku, pak dostane proplacenou pojistku a bude po problému. Jedinou dobrou věc, kterou táta, ještě než propadl alkoholu, udělal, bylo, že dcerám založil pojistku se spořením, a když nebyl schopen ji platit, zapojila se jeho matka, Katčina babička. A tak jednoho podvečera Katka spolkla dva ibalginy a vyrazila se svojí kamarádkou k nejbližší velké popelnici s těžkým sklopným víkem, kterou našly na jejich sídlišti, strčila do ní prsty a přibouchla. Bolelo to strašně, ale plán vyšel a ona si za pár týdnů pyšně odnášela nový mobilní telefon.

Od té doby věděla, že tohle nechce už nikdy zažít. Chtěla žít naplno a dopřát si všechno, co jí svět nabízel. Všechno. Protože si to přece zaslouží, už si odtrpěla dost. A rozhodla se tak jít za svým cílem hlava nehlava. Občas tedy její výběr nebyl úplně nejlepší, ale nikdo jí nemohl upřít snahu.

Za některé svoje činy se, pravda, trochu styděla a ani svým kamarádkám neřekla celou pravdu. Třeba že když byla vloni dvakrát na dovolené,

nebylo to s kamarádkou ani tajemným „klukem“. V prvním případě letěla na Kanárské ostrovy (ano, nebyly to zrovna Maledivy, toho si byla vědoma...) s chlapíkem, kterého potkala na seznamce pro náročné. Bylo mu přes šedesát, byl rozvedený a toužil po dobrodružství. Jí bylo třiatřicet, v jeho očích mladý úlovek. Na dvou večerech, na které ji vzal do restaurace hotelu Four Seasons, s výhledem na Pražský hrad, se sice tvářil jako grand, jenže záhy Katka pochopila význam rčení „není všechno zlato, co se třpytí“.

Letěli turistickou třídou a bydleli v běžném hotelu mezi ukřižovanými nevychovanými spratky a jejich šíleně obyčejnými rodiči. On se ale tvářil spokojeně, protože jim přece připlatil ne all inclusive, ale super all inclusive a to je přece bomba, no ne?

Taky služeb baru, kde nalávali naprosto odporné víno, dosytosti využíval a pravidelně během odpoledne usnul, opojen džusem s místní vodkou, u bazénu plného uřvaných dětí, zatímco ona se slunila na pláži. Na ručníku, bez lehátka, to on jí odmítal zaplatit, protože to bylo přece zbytečné. „Jestli chceš lehátko, kotě, máš zadarmo tady u bazénu.“ Ona ale džus s vodkou pít odmítala, po džusu se zbytečně tloustne a ona tedy rozhodně tlustá být nechtěla! Patřila navíc ještě k typu žen, na kterých bylo vidět každé kilo navíc, a tak se vždycky musela dost držet. Chtěla pít šampaňské, ale ne za svoje peníze, proto s ním přece na dovolenou neletěla.

Po večeri, další vodce s džusem a odporném vínu pak musela přetrpět dost lopotný sex na hotelovém pokoji. Naštěstí nebyl moc náruživý, a tak těch pár minut přežila s vědomím, že když už nic, aspoň má dovolenou zadarmo. Pro některé by byla draze vykoupená, pro ni ne. Ihned po přistání na letišti v Praze se nechala odvézt domů a už se mu víckrát nezvala. Fuj!

Když pak narazila na další potenciální úlovek, chtěla být trochu opatrnější. A rozhodla se zkusit, jak se k ženám chovají Francouzi. Třeba jsou tak zabeďnění jen Češi, myslela si.

Nejsou.

Odletěla za chlapíkem, co pracoval jako vedoucí baru v Řecku. Byl jen o dva roky starší a pohledný, to ji dost utěšovalo, když podruhé během léta s očekáváním sedala do letadla. Ale i onen Francouz ji rychle vyvedl z romantického omylu.

Po příletu se ji ani nenamáhal vyzvednout na letišti, natož aby jí snad zařídil odvoz, takže si musela poradit a sama dorazit do bytu, kde její cíl bydlel. Cíl mu říkala sama pro sebe. Vypadal celkem perspektivně, vypracoval se, navíc by proti stěhování nic nenamítala. Předtím ostatně vedl jiný bar ze stejného řetězce jako teď v Řecku. Tehdy žil kvůli práci v Anglii. Takže vyhlídka na to, že by s ním nemusela zůstat po zbytek života v Řecku, tu byla.

Po pár dnech, které nakonec strávila víceméně sama, pochopila, že si ji pozval jen jako rozptýlení, na týden. A pak ji v jeho bytě měla vystřídat další. Domů se vrátila jako spráskaný pes.

Ale když potkala Štěpána, věděla, že on je ten pravý. Od první chvíle. On to podle všeho cítil podobně, protože jí už po prvním rande nabídl, aby se k němu nastěhovala. Ani to s nikým nekonzultovala, protože jí bylo jasné, že by ji každý odsuzoval, že moc tlačí na pilu. Ale železo bylo třeba kout, dokud bylo žhavé, a ona si nechtěla nechat Štěpána utéct.

Narazili na sebe v baru, slovo dalo slovo, ona sama, on v dlouhodobě nešťastném vztahu, který se chystal ukončit. A učinil tak hned druhý den, možná ještě s kocovinou, protože jejich osudová návštěva baru se trochu protáhla, a i když společníci, s nimiž do baru přišli, už byli dávno doma, oni tam zůstali až do zavíračky a nemohli se od sebe odtrhnout.

Druhý den jí napsal, že už je taky oficiálně single a že by jí rád viděl. Udělalo to na ni dojem, stejně jako restaurace, kam ji ten večer vzal. A právě ten večer se jí u skleničky šampaňského (konečně!) koukal do očí a říkal jí, jak už v tom baru věděl, že je ta pravá, a ona se nechávala opijet nejen alkoholem. Když ji pak pozval k sobě domů, pořádně si prohlédla jeho byt, aby měla představu, do čeho jde. Pak

teprve skončili v ložnici. Když se ho zeptala, jestli má ochranu, zarazil se a pošeptal jí do ucha, že by s ní klidně měl rodinu hned na místě, ona se jen pousmála a dál už nediskutovala.

A tak teď po sedmi týdnech velmi zamilovaného a intenzivního vztahu seděla a odpovídala na všetečné otázky. Jako by jí holky nepřály štěstí nebo co. „Neměly byste být šťastný za mě? Ty už, Sašo, dítě máš, ty se, Lenko, snažíš mít, tak v čem je problém?!“ pomalu už křičela.

„My to přece myslíme dobře, Kači, jen... jestli jste se neunáhlili, víš? Co když Štěpán nebude ten pravý? Nebo snad máš pocit, že se dokonale znáte?“ rozhodla se Saša být odvážnější. Lenka jen tiše přitakávala.

„Já vím, nebojte se o mě, tentokrát je všechno správně!“ usmála se Katka a chytila Sašu i Lenku za ruce. „Všechno bude dobrý!“

„Tak už aspoň nepij!“ pousmála se smířlivě Lenka, i když se nemohla ubránit myšlenkám, že tohle nedopadne dobře.

kapitola 4

Kamil

„Můžeš mi říct, kde jsi byl celý večer?!“ stála v obýváku s rukama v bok a bylo vidět, že brečela. „Už tě mám plný zuby. Tebe i těch tvých kumpánů, se kterými věčně obrázíš bary! Já někdy nechápu, proč ses ženil, když se chováš, jako bych neexistovala!“

Protože jsem nechtěl, abys mi utekla, pomyslel si, ale nahlas nic neřekl. Tvářil se zkroušeně a pokusil se Sárů obejmout. Jakmile se dotknul jejího ramene, cukla sebou, jako by jeho dotek pálil. „Tak kde jsi byl? Nebo je v tom zase nějaká děvka?“

„Miláčku, byli jsme jen popít v baru, nic se nestalo, jsem doma. Promiň.“

„Jsou tři hodiny ráno, přijde ti normální, že takhle chodí ženatý chlap domů? Několikrát do týdne? Bud' se zdržíš v kanceláři, nebo je to večere s klientem, furt něco! A já tady čekám sama jako nějaká husa!“ Došla do kuchyně, ze skříňky nad dřezem vytáhla skleničku a natočila si do ní vodu z kohoutku, kterou hltavě vypila. Z toho křiku jí vyschlo v krku. „Možná právě proto, že jsou tři hodiny ráno, bys nemusela tolik křičet, vzbudíš sousedy,“ zkusil ji smířlivě utiшит.

Podívala se na něj a najednou po něm mrštila prázdnou sklenku, která ho minula o půl metru a rozbila se o zeď za ním.

„Na sousedy seru, kdyžtak jim to vysvětlíš, stejně za to můžeš, tak co. Jen ať vědí, jakej seš!“

„Sári, no tak, tak já si to nějak zařídím a budu s tebou trávit víc času, jo? Slibuju!“

Podívala se na něj, jako by jí sliboval, že jí přivede jednorožce.

„To už tady bylo tolikrát, mám tebe a těch tvejch slibů plný zuby, rozumíš?“ Obešla ho, odkráčela do ložnice a bouchla za sebou dveřmi, aby dodala svým slovům na vážnosti.

Kamila napadlo, jak jí to sluší, když se rozčiluje, a najednou mu došlo, že na ni má chuť. Ale bylo mu nad slunce jasné, že teď není pravá chvíle se o něco pokoušet.

A možná by mu to stejně ani nešlo. Vrátil se zpátky do předsíně a zalovil v kapse saka, které pověsil na věšák. Vytáhl telefon, na kterém měl vždy vypnuté vyzvánění. Přestože byli domluvení, že večer si nikdy nebudou psát, našel v něm zprávu od ní. Prý si dnešní večer moc užila a těší se na příště. Hmm, ale to si asi počkáme, oba. A možná by stejně bylo lepší to ukončit, jako vždycky. Občas když v noci nemohl spát a jen poslouchal, jak vedle něj jeho právoplatná manželka tiše oddechuje, přemýšlel, co je s ním špatně, že nedokáže být věrný manžel. Sárů miloval, byla nejlepší ženská, kterou kdy potkal, to moc dobře věděl, ale stejně si pořád hledal nějaké bokovky. Občas si říkal, že to Sáře musí být jasné, že teď už musí něco tušit. Ale nikdy ho přímo nekonfrontovala s něčím konkrétním. Co se jiných žen týkalo, nikdy jim nic nesliboval, všechny zprávy ihned mazal, žádný sentiment, pro něj všechny znamenaly jen sex, nic víc. A když začaly chtít víc, okamžitě to ukončil.

Kdyby se na něj aspoň tak nelepily, bylo by to jednodušší, ale byl pohledný, věděl to. A ony taky. Nemusel tajně chodit někde na seznamky, stačilo si jednou začas zajít do baru s partou kamarádů a věděl, že minimálně s jedním novým „kontaktem“ odejde. Občas hned, to pak skončili ještě ten samý večer někde na hotelu (nebyl přece žádný chudák, co by měl potřebu podvádět svoji ženu v kabině na toaletách), a když ho to bavilo, vzal si číslo. Když ne, už se neviděli.

Občas odešel s telefonním číslem, ale nikdy nedával on své číslo jako první, vždycky si napřed potřeboval být jistý, že oba hrají se stejnými kartami a že dotyčná chápe, že on svoji ženu nikdy neopustí. Celý jeho

system se vylepšoval časem a zkušenostmi. Poté co ho jedna takhle odmítnutá sledovala až před jejich dům, kde v autě čekala celou noc, než půjde ráno do práce, a když mu celá rozcuchaná s šíleným výrazem v očích skočila před auto, aby si s ním mohla promluvit, dost se vylekal. Naštěstí vyrazil brzy a Sára ještě spala, takže byla téhle scény ušetřena. Od té doby si dával pozor na to, s kým se schází.

Ted' zprávu od ní smazal bez odpovědi a zamířil do koupelny. Sprcha a postel, to bylo to jediné, co dneska hodlal absolvovat. Ráno Sáře přinese kávu do postele a bude mu zase odpuštěno, to se nebál.

kapitola 5

Monika

Ze zamyšlení ji probralo zatroubení auta za ní. Poslední dobou byla trochu mimo, ale nebylo se čemu divit. Zítra ji čekalo poslední stání u soudu. Rozvod. Možná kdyby se tomu, že si dva lidi nerozumějí a nechtějí spolu dál být, říkalo jinak, nebolelo by to tolik. Ale možná by jen stačilo, kdyby ji býval Rudolf nechtěl opustit, pak by se tomu mohlo říkat klidně mnohem hůř a jí by to bylo jedno. Kdyby jí ale bylo k ničemu.

Když opadl první smutek z toho, že bude rozvedenou a bezdětnou, musela si chtít nechtě připustit, že se Rudolfovi vlastně nemůže divit. Zařadila jedničku a pomalu sešlápla plyn. Aby ses nezbláznil, blbečku, pomyslela si a chtělo se jí brečet. Byla na cestě k rodičům, kteří, jak jí bylo často připomínáno, spolu vydrželi dlouhých čtyřicet let. Na rozdíl od ní. Oficiální verze byla, že si přestali rozumět. Ta neoficiální a pravdivá, že se Monika tak trochu zbláznila. Když okolo ní pomalu všechny kamarádky otěhotněly a rodily, úplně jí přeplo. Alespoň tak to popisoval Rudolf. Prostě jí přeplo.

Ale ona přitom jen chtěla dítě, postupem času čím dál urputněji. A když zjistila, že to zřejmě nepůjde tak lehce, jak si naivně myslela, začala pátrat po různých metodách. Když s velkou pompou vysadila antikoncepci, oba se s Rudolfem těšili. Měli se rádi, manželé byli už čtyři roky, nebylo nač čekat. Ale po půl roce očekávání se stále nic nedělo, a zatímco Rudolfa to nerozrušovalo, ona začínala být nervózní a odráželo se to na jejím chování. Dala výpověď v práci, aby se, jak

sama nadšeně jednou večer Rudolfovi oznámila, mohla soustředit na těhotnění a vyhýbala se stresu. Protože stres je velký blokátor, jak ji poučila jedna z jejích kamarádek, trojnásobná matka. Tak se Monika snažila být v klidu, meditovala, nakoupila vonné svíčky a velkou sochu Buddhy, kterého Rudolf tiše toleroval, ale myslel si o něm své.

Monika jako by najednou přestala vnímat okolní svět a jediné, na co se soustředila, bylo dítě. Z jejich vztahu se naprosto vytratila chemie a spontánnost, protože ona se stala posedlou. Sex mohli mít jen během ovulace, to pak chtěla, aby Rudolf měl nejlépe volno v práci, aby mohli „oplodňovat“ několikrát denně. Jindy na ni nesměl ani sáhnout, protože ještě nebyl ten správný čas a vyplývali by si materiál. Ano, Monika tomu tak skutečně říkala a Rudolf začínal tušit, že pokud se něco rychle nezmění, zřítí se do propasti, odkud nebude návratu.

Chvilí si přál, aby otěhotněla, jen proto, aby už měl pokoj. Jednou když přišla domů z akupunktury, kterou jí zase někdo poradil, a přinesla další doplňky stravy pro něj i pro sebe, už řekl, že má dost. Strašně se pohádali, ona se pak omluvila, ale on už věděl, že jim není pomoci. Už ho vnímala jen jako někoho, kdo jí má splnit její touhu stát se matkou. Jiné téma už ji nezajímalo, pořád si procházela nejrůznější weby, kde si matky radily v jeho očích naprosto příšerné věci.

Jako například Spokomamka123: „Když jsem měla ovulaci, s manžou jsme to dělali, já si to pak pro jistotu vždycky udělala ještě sama, aby se kluci vstřebali. A pak jsem ležela a měla dvacet minut nohy nahoře, opřené o zeď. A už je malej na světě, netrvalo to ani tři měsíce, a to měl partner špatný spermioqram!“

Nebo Angelbaby: „Snažili jsme se o mimi rok. Jedna moje kamarádka mi poradila, že je důležité dojít ve stejnou chvíli k orgasmu, aby zapracovala chemie. Párkrát jsme to zkusili a teď jsem v sedmém měsíci.“

Rada od Anonym52 byla trochu hůře splnitelná, ale v Rudolfových očích už pak ke konci jejich vztahu nebyla až tak nemyslitelná. „Vyradila jsem do baru, trochu se opila a nakonec jsem se vyspala s fešákem z Francie,

kterýho jsem pak nikdy neviděla. Otěhotněla jsem, ale doma jsem manželovi nikdy neřekla, že se nejedná o zázrak, ale o úlet.“

Hádali se s Rudolfem čím dál víc, a když nakonec přišla s nápadem navštívit kliniku asistované reprodukce, byl tak zničený z toho všeho, že to vzdal: „Moniko, já už nemůžu, promiň, nezvládnu už další pokusy, plánování a řešení, už prostě ne. Já už ani nevím, jestli s tebou chci být, protože se z tebe stala úplná psychopatka.“

Zajímavé bylo, že první, co ji v tu chvíli napadlo, bylo, kde bude muset shánět otce pro své děti. Takže možná měl Rudolf pravdu, zbláznila se. A tak se sbalil a odstěhoval jakoby nic, prostě konec. Jediná komunikace už mezi nimi probíhala jen v čistě praktických věcech, jako když jí oznámil, že jí posílá rozvodové papíry k podepsání. Byla překvapená, jak rychle se dá smazat společný život, jako by se nechumelilo, jako by se na všechno zapomnělo, uděláme tlustou čáru a jedeme od začátku, někde jinde a časem i s někým jiným.

Kamarádky jí radily, aby se přihlásila na seznamku, přestože neměla moc chuť randit, ale věděla, že nesmí ztrácet čas. Touha po dítěti byla opravdu silná a hodiny tikaly...

kapitola 6

Simona

Stála nahá v koupelně před zrcadlem a prohlížela se. Otočila se bokem, stiskla mezi prsty kůži na bocích a povzdechla si. Celulitidu sice nezpozorovala, ale stejně měla pocit, že po narození syna už není v takové kondici, jak by si představovala. Sice ji všichni ujišťovali, že vypadá perfektně, Filip ji naprosto zbožňoval, ale ona měla pocit, jako by s těhotenstvím ztratila esprit. Svého syna milovala nade všechno na světě, o tom nebylo pochyb, ale často uvažovala, jestli status matky ženu změní natolik, že ona svůj soukromý život vzdá a dál bude žít jen ten vlastního dítěte. Ze svého okolí a příkladů svých kamarádek měla ten pocit. Ale nechtěla to přijmout. Přece jen, spokojená matka, spokojené dítě.

Naklonila se k zrcadlu a začala detailně zkoumat svůj obličej. Botoxu už se asi nevyhne, probdělé noci u synovy postýlky si vybraly svoji daň. Ostatně kosmetickým zákrokům se nebránila ani před otěhotněním, razila heslo, že ostatní ať si stárnou, jak chtějí, ona ale nepotřebuje vypadat jako ztrhaná ženská středního věku. A nehodlala se za to stydět.

Vyšla z koupelny, přehodila přes sebe lehký saténový župan, nakoukla do dětského pokoje, kde spal malý Šimon, přikryla ho dekou a pohladila po jeho kudrnatých vláscích. Chvilí jen pozorovala tu klidnou tvářičku a pak z pokoje odešla a sešla po schodech do přízemí domu, kam se s Filipem a malým synem přestěhovali teprve před rokem. Dům si vždycky přála, a protože jí Filip splnil, co jí na očích viděl, i ten

dům jí postavil. Ráda se posadila se sklenkou vína na terasu, koukala do zahrady a užívala si pocit klidu v domě, který pořád voněl novotou. Došla do kuchyně, která byla prostorná a zařízená moderně a funkčně, i když Simona ji až tolik nevyužívala. Filip byl totiž vynikající kuchař a rád trávil hodiny u sporáku, kde vymýšlel spousty receptů. To byla jedna z věcí, které na něm opravdu milovala, od začátku jejich vztahu. Chlap, co rád a dobře vaří, je sexy.

Na kuchyňském ostrůvku ležel její telefon. Vzala ho, sedla si na jednu z barových židliček a otevřela internet. Bulvární plátky četla denně, ale dnes se u nich moc dlouho nezdržela. Rozpad lesbického páru, kdy si jedna z žen uvědomila, že by v posteli vlastně radši měla muže, infarkt na jevišti v divadle a kolaps známého influencera, který si vzal moc drog a skončil na záchytce. Vstala, nalila si vodu z americké ledničky, která, jak tvrdí Filip, je naprostý game changer a nesmí chybět v žádné správné domácnosti.

Upíjejíc se posadila zpátky na barovou židličku a otevřela instagram. Chvilí jen tak rolovala ve změti fotek a videí, až narazila na známou tvář. Vesna byla zase na nějaké otevíračce baru, slušelo jí to. Dvakrát poklepala na fotku, aby dala kamarádce srdíčko, a uvědomila si, že se zase dlouho neviděly. Slibovaly si už minimálně dva měsíce, že spolu vyrazí někam na skleničku, ale sladit Vesnin nabitý kalendář a hlídání Šimona bylo občas nad lidské síly. Však si to zase vynahradí, aspoň si obě nashromáždí dostatek novinek, které mají o ostatních. Pousmála se pro sebe, zavřela aplikaci a otevřela seznam kontaktů, kde vyhledala dobře známé telefonní číslo a vytočila ho. Není na co čekat, objedná se na nějakou omlazovací kúru hned. Před sebou měla dost důležitých událostí a neuškodí vypadat dobře!

kapitola 7

Vesna

Sundala si sluchátka z uší a rozpustila si vlasy svázané v culíku. „Hele, mně se to nezdá, podle mě prostě musíš být ve špatný čas na špatném místě. To neovlivníš!“ Mimo éter se s Vaškem bavili o článku, který vyšel v bulváru. Půl roku od brutální vraždy mladé ženy v Praze, pachatel byl ve vězení, ale protože byla evidentně okurková sezona, autorka článku nelenila a vyzpovídala příbuzné ženy, která doplatila na to, že si nechala opravit telefon. „To bys přece nemohl nikam a musel bys sedět jen zavřený doma, takhle to asi člověk nemůže brát,“ pokrčila rameny a vzala do ruky telefon.

„To já neříkám, ale včera mi zrovna spadl telefon na zem, prasknul mi displej a první, co mě napadlo, bylo, že bude lepší koupit si nový než tenhle nechat opravit.“ Demonstrativně na ni otočil svůj mobilní telefon, na jehož displeji byla prasklina připomínající pavučinu.

„Vašku, ty se jednou zničíš sám, co by si na tobě kdo vzal. Jsi snad holka?“ zasmála se. „I když je pravda, že tvoje závislost na balzámech na rty už je donebevolající!“

„Jako bys ty byla jiná, Vesno, to tvoje věčný ‚kde mám pusátko‘ si můžeš jednou nechat vytesat na náhrobní kámen!“ rýpnul si.

Vesna ale byla na jejich společné špičkování zvyklá.

„Jenže já na rozdíl od tebe, milej Vašíku, jsem holka! A vůbec, na mým náhrobním kameni bude něco úplně jinýho – ‚Já jsem vám to říkala!‘. Jsem hypochondr, tohle mě vystihuje líp!“

Vašek uznal, že má pravdu, a na usmířenou dodal, že do reality show, kde se lidi musí obejít bez všech vymožeností moderního světa, by se asi přihlásit nemohli, vzhledem ke svým denním potřebám. Jednou na tohle téma vedli po rádiu u piva dlouhou debatu. A došli k tomu, že by se vlastně nemohli přihlásit do žádné reality show. Ani ta, kde lidi vaří pro ostatní, nepřipadala v úvahu, stejně jako taneční nebo talentová. Je třeba znát své limity.

Ne vždycky se ale v rádiu mimo vstupy, kdy mluvili do éteru, povídalo. Čím dál víc vnímali, že si přibírají další a další práci, a občas byly dny, kdy jen koukali do monitoru počítače nebo displeje telefonu a věnovali se svým aktivitám. Poznat se to dalo jednoduše: Vašek byl horká hlava a často se vztekal. Nahlas.

Občas se rozčiloval tak, že přišel produkční, který obýval vedlejší kancelář, jestli se nikomu nic nestalo, že slyší řev. To většinou Vašek chodil po studiu a nahodile házel věcmi, propiska sem, noviny tam. Vesna už ale na jeho výlevy byla zvyklá a nijak ji to netrápilo. Věděla, že Vašek zase rychle vychladne a za svoji horkou hlavu nemůže. Jeho budoucí ženě ale rozhodně nezáviděla, koupě nového nádobí ob rok bude v jejich domácnosti nutnost. Na druhou stranu si příbuzní nebudou muset lámat hlavu s dárky k Vánocům.

kapitola 8

Katka

Cestou domů v tramvaji přemýšlela nad tím, jestli měly její kamarádky pravdu. Rozhlížela se po lidech, kteří jeli s ní, každý zahloubaný ve svém vlastním světě a svém příběhu. Pohled jí utkvěl na mladé ženě, která seděla na sedačce o pár míst před ní a na klíně měla malého chlapce, jenž se jí pořád na něco ptal. Vypadala unaveně a na jeho dotazy odpovídala evidentně ze setrvačnosti, aniž by se na ně nějak zvlášť soustředila. Naštěstí se pak sám zabral do vyprávění jakéhosi příběhu, co zažil ve školce.

„Ale, mami, že se bobky po holkách neházej?“ V tu chvíli si získal matčinu pozornost, stejně jako ostatních, kteří se potutelně pousmáli a možná trochu škodolibě čekali, jak si nebohá žena s dotazem svého syna poradí. Ta, celá rudá, jen rychle odpověděla, že opravdu není v pořádku házet exkrementy po holkách. Ani po klucích. A vlastně by bylo celkově lepší na ně nesať. Naštěstí pro ni tramvaj zrovna zastavila, a tak se žena rychle postavila a s dítětem v náručí vyběhla ven. Katka si, aniž si to uvědomovala, sáhla rukou na břicho, na kterém ještě nebylo nic znát. Patřila k ženám, které si hlídají linii, a protože byla na samém začátku těhotenství, nikdo o jejím tajemství netušil. Se Štěpánem to neřekli ani rodičům, možná z pověřivosti, možná jen nechťela poslouchat řeči své matky, která do ní sice celé roky ryla, kdy si konečně bude schopna udržet nějaký vztah, ale z toho, že „do toho vletěla“ takhle rychle, radost asi mít nebude. No co, je to její věc. Je dospělá, Štěpána miluje a ví, že konečně našla toho pravého.

Cestou ze zastávky domů se ještě stavila nakoupit poslední nezbytnosti, chtěla uvařit k večeři kuře na paprice, to má Štěpán rád. Miluje teplé večeře. „Doma to musí vonět domácím jídlem,“ prohlašoval často.

A tak se Katka snažila, přestože vařit neuměla ani trochu. Naštěstí žijeme v jednadvacátém století a na youtube najdete návod na všechno. Podívala se na telefon a zjistila, že si musí pospíšíť, aby všechno stihla. Zrovna prostírala stůl, když zarachotily klíče v zámku.

„Jé, brouku, ty vaříš? To je paráda, už mám hlad!“ zahlaholil Štěpán ještě v předsíni.

Katka i přes zavřené dveře dokázala identifikovat zvuky, na které si v jeho bytě postupně zvykala. To, jak odkládá klíče na komodu za vchodovými dveřmi. Jak uklízí boty do botníku. Nikdy je nenechá jen tak někde ležet, má rád pořádek a řád. Ve věcech i v kalendáři.

Přišel za ní do kuchyně, zrovna když hledala vývrtku, aby otevřela lahev vína k večeři. To měli taky společné, víno a bublinky mohli vždy a všude.

„Jaký jsi měla den?“ objal ji zezadu, když stála u kuchyňské linky, a ještě než stihla odpovědět, už zvedal pokličku u hrnce, ve kterém čekala hotová omáčka s masem. „Jdeme jíst?“

Chtěla se mu svěřit, jak informaci o jejím těhotenství vzaly nejbližší kamarádky, ale hlad byl přednější a musela počkat, než se dostala ke slovu a mohla se mu svěřit se svými obavami z toho, co na tu velkou novinku řeknou jejich rodiny.

„No co, nemusíme jim to přece říkat hned. Když jim to oznámíme, až už to nepůjde skrývat, stejně s tím nic nenadělají. A nejdůležitější je, že my dva víme, že jsme si souzeni a budeme spolu napořád. Tak na nás!“ podíval se jí přes stůl do očí a pozvedl sklenku s vínem, aby si mohli přituknout. „A když si ještě trošku vylepšíš svoje kuchařské skills, bude to úplně dokonalé!“ Pobaveně na ni mrknul, ale jí to moc zábavné nepřipadalo.

kapitola 9

Kamil

„Nezlob se, ale tohle by stejně nefungovalo, víš to stejně dobře jako já. Nic jsme si neslibovali a bude lepší to ukončit teď, než do toho začneme tahat nějaký city.“ Kamil se snažil o smířlivý tón, jako když domlouváte malému dítěti, že klidně může tu skvělou hračku nechat v regálu obchodu, protože doma jich má dost a novou nepotřebuje. A stejně jako u dítěte se nesetkal s moc velkým pochopením.

„Takže jsi prostě jen hnusnej kurevník, co mu šlo jen o jedno. A když jsem ti dala, ztrácíš zájem, co?“ Její hlas na druhé straně telefonu začínal jít do fistule, a tak Kamil na chvíli odtáhl mobil od ucha. Pak se ji pokusil přerušit. „Ale no tak, kotě, víš sama, že já jsem ženatej, ty jsi tvrdila, že ti to takhle vyhovuje, jenom sex, nic víc. A teď otáčíš...“

„Děláš si ze mě srandu, že jo? Ted' nemůžeš mluvit vážně!“

Kamila napadlo, jestli už v těch svých bokovkách nemá moc zmatek. Možná v tomhle případě nebyl dostatečně konkrétní, ač si myslel, že ano. Už mu ty holky chvílemi splývaly, možná by nebylo na škodu dát si pár týdnů voraz a vzít třeba Sárku někam na dovolenou. A věnovat se jí. Z přemýšlení ho vytrhnul křik odmítnuté milenky, stále ještě byla na telefonu.

„Kotě...“

„... a už vůbec mi neříkej kotě, nikdy! Doufám, že se ti stane něco strašně špatného a karma ti to vrátí, ty hajzle! Mělo mi být jasné, že ten tvůj ascendent nepřinese nic dobrého.“

„Nezlob se, už musím končit,“ utnul proud jejích čím dál rozčilenějších slov Kamil. Nechávat si nadávat byla jedna věc, řeči o tom, jaký vliv na vás má znamení, ve kterém jste se narodili, je věc druhá. A na tyhle ezoceky je život krátký.

Protože to žena nechtěla vzdát, oddálil telefon od ucha a na displeji nekompromisně stiskl červené tlačítko.

Když se mu okamžitě pokusila dovolat znovu, zablokoval si její telefonní číslo. Už stačilo. Zachoval se férově, mohl jí to taky napsat esemeskou nebo se jí jen přestat ozývat jako někteří jeho kamarádi svým exmilenkám.

S pocitem uspokojení schoval mobil do kapsy kalhot a vrátil se zpátky do restaurace, kde mezitím jeho kolegové probírali nadcházející schůzku s klientem ohledně financování nového projektu, který bude jejich firma stavět v centru města a který jak jemu, tak jeho společníkům přinese nemalé peníze. A tak to měl rád. Sára se mu často smála, že je přehnaný požitkář. V restauracích si vždycky vybíral nejlepší víno, prvotřídní potraviny pro něj byly základ, a dokonce se byl schopen pohádat i o kvalitě toaletního papíru. S oblibou říkával, že se spokojí jen s tím nejlepším. Sám pro sebe si ale také musel dodat, že i s tím nejhezčím. Ale tomu už by se jeho žena tak nesmála, samozřejmě.

„Všechno v pořádku?“ vzlédl od návrhů stavby rozložených na stole jeden z jeho kolegů.

„Ale, musel jsem něco neodkladně dořešit, nepříjemná klasika,“ odpověděl mu s mrknutím Kamil. I bez zbytečného vysvětlování muži pochopili.

„Občas je potřeba vynést smetí, chápu.“

Kamil se usadil zpět na své místo, napil se kávy a rozhlédl se po restauraci, kde se s klienty scházeli docela často. Patřila k těm dražším, takže dělala dobrý dojem. A chodili do ní tím pádem i bohatší lidé. Kamil jim říkal hezčí. A jedna „hezčí“ návštěvnice sedící na baru zachytila právě teď jeho pohled a usmála se na něj. Zaujala ho tak, že nepostřehl zacinkání telefonu ohlašující příchozí e-mail.

kapitola 10

Monika

Když se probudila, chvíli jí trvalo, než jí došlo, kde je. Plakáty popových hvězdiček, které už dávno odvál čas, na zdech stále visely už od doby, kdy se od rodičů stěhovala na internát. Pak už se k nim nikdy nechtěla vrátit, protože si na život bez dohledu zvykla, a po maturitě radši bydlela s dalšími lidmi, aby utáhla nájem, než aby se vrátila zpátky domů. Návštěvy jednou za měsíc byly tak akorát. Za dva dny se stihla s mámou pohádat do té míry, že se jim oběma ulevilo, když zase nasedla na vlak a odjížděla. I když obě věděly, že spolu moc dlouho v jednom prostoru nevydrží, nahlas si to nikdy neřekly. Moničin bratr byl jiného ražení, oženil se, měl dvě děti a u rodičů byl i se svojí ženou pečený vařený.

A i když Monika vnímala jako nespravedlnost, že její bratr, který děti nikdy ani pořádně nechtěl, zvládl zplodit dvě, ulevilo se jí v tom, že matka upřela svoji pozornost jinam než na svoji jedinou dceru.

Rozhlížela se po svém dětském pokoji a vybavil se jí mámin obličej, když včera zazvonila u dveří jejich bytu. Neřekla to nahlas, ale výraz mluvil za vše. Já jsem ti to říkala.

Nikdo k ní neuměl být tak nekompromisní jako vlastní matka. Žádný její partner pro ni nebyl dost dobrý, ale jakmile se rozešli, matka si pak vždycky povzdechla, jak ten předchozí byl vlastně hodný kluk a že je jí ho líto. Možná by Monika měla víc cvičit a dbát o sebe. „Vaříš ty tomu klukovi někdy vůbec?“

„Ne, mami, jíme chleba s paštikou, to nám stačí!“ odsekla matce naposledy, když ta měla pocit, že je přece podezřelá, že už poněkolikrát přijela na návštěvu sama, bez Rudolfa.

„A tobě jako nepříjde divný, že s tebou nechce jezdit za rodiči? Vždyť jste manželé, prokristapána.“

Braní jména božího nadarmo vždycky zaujalo otce, který se jinak do jejich diskuzí vůbec nezapojoval, Monika ho dokonce podezírala, že je ani neposlouchal. Seděl u televize a snídal.

V tu chvíli však odtrhnul zrak od obrazovky a pohlédl do kuchyně na manželku s dcerou. Když totiž matka začínala brát jméno boží nadarmo, většinou už byla natolik rozčilená, že zvyšovala hlas, a to tátu rušilo od monotónního komentáře fotbalového utkání, které ho postupně a velmi spolehlivě dokázalo uspat.

„No tak, Lído, nemusí vás slyšet celý dům, ne?“ vložil se do diskuze.

„Prosím tě, tobě je to úplně jedno, tebe zajímá jen ten fotbal v televizi, ale kdyby se ti tady dcera na hlavu stavěla, ani si toho nevšimneš.

Hlavně aby se na tu hlavu stavěla potichu, abychom nerušili sousedy.

Co kdybys jí radši něco řekl?!”

To byl pro otce vždycky tenký led, protože by se mohlo prozradit, že diskuzi opravdu neposlouchal a neví, co se v kuchyni zrovna probírá. Jako obvykle tak mávnul rukou a obrátil pozornost k fotbalovému míči.

„No jistě, to seš prostě celej ty,“ utrhla se na něj matka, načež se obrátila zpět k Monice.

„Mami, tak je snad zbytečný, abys tady na nás všechny řvala. Když ti říkám, že se nic neděje, tak se nic neděje, nemusíš za vším pořád něco hledat.“

„Rudolf někoho má, vid’?! Já jsem to tušila!“

„Mami, to už ale opravdu přeháníš, jestli do mě chceš takhle rýt, nemusím jezdit ani já a budeme mít klid všichni.“

„Tak snad jsem zase tolik neřekla, Moničko. Ale nezlob se na mě, nevypadáš moc šťastně. Když se tě zeptám, co je nového, jen mě odbydeš a Rudolfa jsem neviděla už pěkně dlouho.“

Nechtěla matce vyprávět, že se jí nedaří otěhotnět a že právě vysněné dítě je kamenem úrazu jejího vztahu s Rudolfem. A že už jí vlastně ani ten Rudolf nezajímá. A zároveň tušila, že kdyby kápła božskou, matka by určitě našla nějaký způsob, jak jí celou situaci nějak zhoršit. Byla přesvědčená, že i kdyby přišla s naprosto pozitivní informací, její matka by se vytrasila s něčím negativním. Bylo to její životní nastavení, i když to v podstatě asi nemyslela zle. Jako kdyby Monika přišla s novinkou, že na konci duhy našla poklad. Matka by jí dozajista odpověděla, že ale zlato teď není nejvýdělečnější komoditou, takže je to k ničemu.

I pro Moničinu neschopnost otěhotnět by určitě našla „logické“ důvody. A také si je najde.

Monice bylo jasné, že se v pokojíčku nemůže schovávat věčně. Bez snídaně a návštěvy kuchyně by ještě chvíli vydržela, ale bude muset vstát a jít do koupelny a byt rodičů nebyl zase tak obrovský, aby se matce mohla vyhnout. A matku bude zajímat, proč si tak najednou potřebovala u nich ve sklepě uskladnit krabice s věcmi.

Moc by si přála, kdyby u svých rodičů našla větší pochopení a klid, jako to mají některé její kamarádky, místo, kde by nemusela vysvětlovat a obhajovat svá rozhodnutí. Ale rodinu si člověk nevybírá, a když přežila rozvod, zvládne i tohle. Nadechla se, odhrnula peřinu, pomalu vstala a vyrazila ke dveřím pokoje.

„Kdyby ses pořád nehnala za kariérou, třeba jste čekali moc dlouho...“ Matka, stále ještě v šoku, ani nebyla schopna nasadit vyčítavý tón, jen konstatovala a nechala ve vzduchu viset nedokončenou větu.

„Za jakou kariérou, mami, zase tak stará nejsem, ženský normálně rodí po čtyřicítce. Navíc nevíme, proč to nešlo, třeba nemůže mít děti Rudolf,“ bránila se Monika.

„No snad jo. A on už se opravdu odstěhoval?“

Monika tiše přikývla, zatímco se jí po tvářích kutálely slzy. Seděly s matkou u kuchyňského stolu nad talíři s obloženými chleby, které jim matka nachystala k snídani a na které je přešla chuť.

„A nebude ti smutno?“ Bude, chtělo se jí říct. Rudolfa si brala s vědomím, že je to muž jejího života a zůstanou spolu navždy. Jenže v jejích představách k nim přibýly dvě děti a nejlíp ještě pes. A přestože Rudolfovi vidina toho, že by zůstali jen sami dva, nepřipadala tak neskutečná, ji děsila natolik, že si občas pohrávala s myšlenkou partnera obětovat a hledat jinde. Pořád někde četla, že si má jít člověk za svým snem, tak teď to má.

Co by matce ale nikdy nepřiznala, byl děs, který se jí postupně vkrádal do duše a pomalu, ale jistě ji šířal. Děs, že nakonec skončí kvůli své urputnosti úplně sama a bude trávit noci po barech se ženami o generaci mladšími a na poslední chvíli shánět případného otce svého dítěte.

Nahlas ale odpověděla: „Tak asi jsme si, mami, nebyli souzený, když jsme každý chtěli něco jinýho, co myslíš. A přízněj si to, stejně jsi Rudu zase tak nezbožňovala. Viděla jsi na něm pořád nějaký mouchy.“ Protiútok moc nezabral.

„No jo, ale myslela jsem, že jste šťastní.“

Do kuchyně přišel otec, který v ruce nesl prázdný talíř a hrnek od kávy. Na rozdíl od Moniky s matkou on o chuť k jídlu nepřišel. Odložil nádobí do dřezu, zastavil se u stolu a pohlédl z okna. Chvilí mlčel, pak si odkašlal a klidným, vyrovnaným hlasem pronesl: „Lído, nech už tu holku na pokoji. Vždyť je v nejlepším věku, Rudolf není jedinej chlap na světě, a než aby se trápila, tak ať se radši rozvede. Zase bude dobře.“

Nečekal na reakci a odešel do předsíně, odkud bylo slyšet, jak si nazouvá boty, bere klíče a odchází do práce, aniž by se rozloučil. To byl celý táta – moc toho nenamluvil, ale když už něco řekl, měl člověk pocit, jako by vyřkl nějaké proroctví. A Moniku jako vždycky jeho slova dokázala uklidnit. Bude dobře.

kapitola 11

Pavel

Seděl u stolu v kanceláři mezi hordami papírů, které se mu kupily po celé ploše a jež zatím tak nějak neměl čas zařadit do šanonů, přestože měl rád ve věcech pořádek. Ale nechtělo se mu, posledních pár týdnů měl pocit, že jen tak přežívá a jedinou „zábavou“, kterou s Radkou mají, je nedělní návštěva její matky, z níž se vrací domů zralý na neurolog. Pokaždé naprosto vážně pochyboval o její přičetnosti a trochu se bál, že Radka dozraje do jejích psychických kvalit – to už on v čekárně u psychiatra skončí stoprocentně.

Začal se papíry systematicky probírat a třídit je na kupičky podle měsíců. Faktury, objednávky, rezervace stolů. Věděl, že když to neroztřídí on, nikdo to za něj neudělá. Radka jakékoliv listiny hodila na stůl a dál se nestarala, ono se to prostě nějak udělá. Vedli na tohle téma hovor už několikrát, většinou když už nepořádek na stole zašel tak daleko, že Pavlovi trvalo hodiny se jím probrat, ale pokaždé to skončilo stejně. „Víš, že já na tohle nejsem, nemám na to nervy. Tak přestaň škudlit a najdi si lepší účetní!“

„Účetní máme, ale nemůžu jí to dát v pytli na odpadky, Radko, ty vole!“
„Tak je asi špatná!“ A po těchto slovech odkráčela z místnosti a většinou ještě práskla dveřmi.

Jako by cítila, že o ní přemýšlí, objevila se Radka ve dveřích kanceláře.
„Hele, budete mít zase letos ten svůj sraz? Nějak jsi k tomu nic neřekl.“

„Říkal jsem ti to, za měsíc, budu rozesílat pozvánky, ale rezervace do hospody na ten týden přijímat můžeš, kdyby někdo chtěl, bude nás jen pár.“

Radka si pobaveně odfrkla. Hospodu s Pavlem provozovali už pět let a on se občas choval, jako by vedl restauraci s minimálně jednou michelinskou hvězdou, kde lidé stojí frontu na usazení ke stolu. Rozhodl se tehdy vrátit na rodnou Vysočinu a ona chtě nechtě musela jít s ním. Představa paní majitelky se jí zpočátku zamlouvala, než jí došlo, jak velký Zapadákov manželův rodný kraj je. Ona celý život bydlela za Prahou, takže se považovala za rodilou Pražanku, což o sobě často a ráda říkala, jako by jí to v očích ostatních mohlo nějak zvýšit kredit. Místo drahých dovolených a aut skončila za výčepem, servírovali maximálně nakládaný hermelín nebo smažený sýr a guláš. Ale Pavel to tady měl rád, bavil ho ten mumraj, ze štamgastů se stali kamarádi. Jen Radka měla pořád pocit, že jí něco chybí. Město, ruch, peníze, lepší byt, novější televize. Její ambice zmizely kdoví kde, její matka nebyla daleko od pravdy, když říkala, že se „zakopala v Zapadákově, pro který je jí škoda“. Měla pocit, že si zaslouží víc, a občas to Pavlovi připomínala. Pravidelný sraz jeho kamarádů a spolužáků brala jako celkem příjemné vytržení z rutiny, scházeli se každý rok a většinou se během jejich „teambuildingu přátelství“, jak to sami nazývali, semlela spousta věcí, na které se pak ještě dlouho vzpomínalo. Bývalé spolužačky jí zase tak moc sympatické nebyly, ale někteří spolužáci už za zmínku stáli. Minimálně jeden...

„A už víš, kdo letos přijede?“ zeptala se a snažila se vypadat co nejméně nápadně, i když vnitřně trnula, jaká bude odpověď.

„Ještě netuším, dneska je všechny obepíšu. Až se prohrabu tím bordelem,“ opsal rukou s lehkým povzdechnutím půlkruh nad stolem s papíry.

kapitola 12

Simona

„A proč bys měla chodit do práce? Copak ti se Šimou není dobře doma? Nic vám nechybí,“ hleděl na ni Filip nechápavě přes steak z grilovaného tuňáka, který mu před chvílí naservíroval číšník. Možná si měla probíráni svojí případné kariéry nechat až po jídle, chudák si nestihl nabrat ještě ani sousto. Ale ze Simony ta informace vypadla tak nějak samovolně. Popíjela bílé víno, užívala si výhled z restaurace na Pražský hrad a Vltavu, kde se ještě potulovali poslední opozdilci na šlapadlech. Ve vzduchu vonělo nadcházející léto a Filip zrovna básnil o tom, jak vyrazí s kamarády kiteovat do Dominikánské republiky.

Na pánské výlety jezdil často, nabízel jí, že ji vezme s sebou, ale ona měla odjakživa ráda čas jen sama pro sebe a stejně tak ho dopřávala i svému partnerovi. Mohli si pak lépe užít sebe navzájem.

Simona pocítila, jako by se jí uvnitř něco sevřelo. Další čas strávený jen na dětských hřištích při odrážení případných konverzací dalších matek, které se snažily spřátelit. Tahle falešná pospolitost jí byla odjakživa proti srsti. Jako by najednou mělo platit, že když jste matky, máte být automaticky kamarádky. Ale proč byste se měli bavit s někým, s kým byste za běžných okolností neprohodili ani pár slov, jen proto, že je taky rodič?

Začalo to, už když byla těhotná. Sotva zveřejnila velkou novinku na facebooku a instagramu, začaly se jí ozývat kamarádky, se kterými dávno přerušila kontakt, a najednou se chtěly scházet na kafička nebo řešit, jak se cítí, a udílet rady, protože ony už porodily, a tak už přece

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Svědomí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.